

sker, det skal blive sagt fra den Side, jeg tilhører, at jeg er af den modsatte Anskuelse og mener, at Danmark meget vel kan bære de bevilgede Forsvarsudgifter. Om de nødvendiggøre Skatteforøgelser eller Sparsommelighed paa andre Omraader, skal jeg ikke komme ind paa nu. Men efter min Opfattelse er det nødvendigt, at et Land bærer de Udgifter, Opretholdelsen af dets Selvstændighed kræver, saa faar det gaa med andre Ting, som det kan. Det er Udgifter, som skulle bæres, og som ogsaa kunne bæres. Dette ønsker jeg at sige her, for at den højtærede Konseilspræsidents Ord ikke her skulle staa uimodsigte.

Saa var der nogle andre Ytringer af den højtærede Konseilspræsident, som drejede sig om Nedsættelserne paa Forsvarslovene i Aar. Der udtalte Konseilspræsidenten saadant noget som, at man fra anden Side — og dermed antager jeg, at der ogsaa mentes vor Side — havde manglet Mod til at gaa imod disse Nedsættelser, man kunde jo have stemt dem ud. Jeg skal dertil sige, at det Mod manglede vi paa ingen Maade. Naar vi i det hele gik med til disse Nedsættelser, bevægedes vi dertil af 2—3 forskellige Motiver. Jeg skal først nævne det, som maaske havde mindst at sige, men dog en Del at sige, nemlig at vi nylig vare blevne oplyste om, i hvilken fortvivlet finansiel Situation vi sidde paa det foregaaende Aars og indeværende Aars Finanslove, og derfor var det meget naturligt, at man søgte at gøre dette Aars Finanslov saa let som muligt at bære, en Ting, man den Gang fandt rimelig, inden man blev klar paa, at der ikke desto mindre trods den daarlige finansielle Tilstand blev dynget det ene efter det andet over paa samme Finanslov, saa at den ikke er bleven lettere, end den vilde være bleven, om de sparede Poster vare blevne satte ind derpaa. Den anden Bevæggrund var, at Foranstaltningen med Hensyn til disse Nedsættelser var godkendt af de paagældende Militærautoriteter. Jeg har ved en tidligere Lejlighed, i Sommer, tilladt mig at sige nogle Ord om det uheldige i, at Afgørelser, som naturligt skulle træffes af Rigsdagen, paa Forhaand træffes af Militærautoriteterne. Muligt kan det ikke undgaas, men jeg udtalte den Gang, og jeg vil gentage det her, at det var heldigt, om de militære Autoriteter forstod, at de ved deres Tilsagn bandt de Folk paa Rigsdagen, der ellers vilde støtte dem til at opnaa mere. Men naar Nedsættelsen er godkendt som forsvarlig af de højeste Au-

toriteter, er det ikke let selv for Forsvarsvennerne paa Rigsdagen at sige Nej, idet vi ikke kunne præterendere at vide bedre Besked end vedkommende Generaler og Generalstabschefen.

En tredie Bevæggrund var, at vi efter vor Opfattelse absolut ikke stod overfor en Nedsættelse af anden Art, end at den maatte betragtes som en Udsættelse. Det benægter Konseilspræsidenten. Jeg vil tillade mig at paastaa, at disse Nedsættelser havde Karakteren af en Udsættelse, idet den højtærede Forsvarsminister udtrykkelig erklærede med Hensyn til Nedsættelserne for Rekrutlejrenes Vedkommende, at dersom den finansielle Situation tillod det, vilde han søge paa Tillægsbevillingsloven at faa bevilget de Midler, han ikke vilde forsøge paa at faa paa Finansloven. Altsaa, han erkendte, at der var Tale om Udsættelse.

Det var dette, jeg ønskede at udtale paa Højres Vegne, for at det ikke skal staa uimodsigt, hverken at Landet ikke skulde kunne bære Forsvarsudgifterne, eller at vi ere gaaede med til Ting, som vi ikke ansaa kun for Udsættelser, gaaede med til dem, fordi vi ikke turde protestere derimod. Vi ere gaaede med til Udsættelserne af de Grunde, jeg her har nævnt.

Rode: Den ærede Ordfører viste ved sin Tales Taktik, hvor svag og uholdbar han finder sin Stilling med Hensyn til Grundlovsspørgsmaalet i det hele; det er derfor, han fører andre Spørgsmaal ind. Jeg hørte med megen Opmærksomhed og Interesse paa nogle af de Smaataler om dette Spørgsmaal, den ærede Ordfører holdt. Det interesserede mig nemlig at se, til hvilken Højde den ærede Ordfører kunde hæve sig i sin Tale. I Talens Styrke plejer den ærede Ordfører at være en ren Holofernes, ja den 12. Februar var han vist endog flere Alen højere end Goliath, men det varede uhyre kort. Ogsaa denne Gang vil det blive kortvarigt, nemlig fra nu af til den 1. Oktober. Den ærede Ordfører stiller op som Modsætning Lovenes Overholdelse og Spørgsmaalet om Finanslovsforslagets Affattelse, og saa siger han, at der er en Modsigelse i, hvad der siges fra Regeringens Side herom. Og naar Regeringen saa ikke vil angive sin Fremgangsmaade, løfter den ærede Ordfører sin Stemme til Goliaths Styrke. Men den ærede Ordfører staar jo og simulerer. Jeg vil vise den ærede Ordførers Erfaring og Hukommelse den Tillid, at det er Simulation, hvad der her foregaar. Den ærede